

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΝΥΜΦΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων, 31^η Μαρτίου/13^η Ἀπριλίου 2014, ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Νυμφίων εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τόν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί εἰς ἄλλας Μονάς τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἀρχιμανδριτῶν, Ἱερομονάχων καί Ἱεροδιακόνων.

Τήν κατανυκτικήν ταύτην Ἀκολουθίαν παρηκολούθησαν πολλοί τῶν Ἑλλήνων προσκυνητῶν καί διά τῶν θεολογικῶν τροπαρίων αὐτῆς κατενύγησαν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν καί ἡσθάνθησαν ἑαυτούς ἡνωμένους μετά του Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ «ἐρχομένου ὡς Νυμφίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός», ἱσταμένου καί κρούοντος τήν θύραν τῆς ψυχῆς ἡμῶν καί ἀναμένοντος, ἵνα ἀνοίξωμεν Αὐτῷ καί συσταυρωθῶμεν μετ' Αὐτοῦ ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς, ὅπως καί συνακολουθήσωμεν Αὐτῷ εἰς τήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ὁ συνάναρχος καί συναΐδιος Υἱός καί Λόγος τοῦ Πατρός ἐπὶ πῶλου ἀλόγου ἦλθε σήμερον καθεζόμενος, ἐπὶ τήν πόλιν Ἱερουσαλήμ. Ὅν τά Χερουβὶμ μετά δέους ἀτενίσαι οὐ δύνανται. Παῖδες ἀνευφήμησαν μετά βαΐων καί κλάδων τόν αἶνον μυστικῶς ἀναμέλποντες: Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις τῷ ἐλθόντι σῶσαι ἐκ πλάνης ἅπαν τό γένος ἡμῶν», λέγει ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς πάντας συνήγαγεν εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς τριημέρου ταφῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, δηλονότι εἰς τόν Πανίερρον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ὡς ἄλλοι παῖδες ἀνευφημήσαμεν μετά βαΐων καί κλάδων τόν αἶνον: «Ὡσαννά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Ὅντως σήμερον ἦλθεν ἐπὶ τήν πόλιν τήν ἁγίαν τήν Ἱερουσαλήμ ὁ συνάναρχος καί συναΐδιος Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός, διά νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον ἡμῶν γένος ἐκ τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου.

Καί λέγομεν σήμερον, διότι ὁ Χριστός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὁ ὢν καί ὁ ἦν καί ὁ ἐρχόμενος», ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, (Ἀποκ. 1,4). Τήν ἐμπειρίαν ταύτην ζῶμεν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας διά τῆς συμμετοχῆς μας ἐν τῷ μυστικῷ σώματι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

«Σήμερον ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός «καί

πάντες αἶροντες τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, ἀναβοῶμεν Υἱέ Δαυΐδ, σπεῦσον σῶσον οὓς ἔπλασας, εὐλογημένε Ἰησοῦ. Εἰς τοῦτο γάρ ἐλήλυθας, ὅπως γνῶμεν τήν δόξαν Σου». Ἡ δέ δόξα Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀνάστασις Αὐτοῦ κατὰ τήν ἰδίαν Αὐτοῦ ὁμολογίαν: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11, 25-26).

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τουτέστιν εἰς τήν Κοινωνίαν τῆς δόξης καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ μᾶς καλεῖ σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ στόματος τοῦ μελωδοῦ αὐτῆς λέγουσα: «Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καί μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσῃ γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν, ὃν εὐρήσῃ ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν ψυχή μου, μή τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς, ἵνα μή τῷ θανάτῳ παραδοθῇς καί τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇς».

Πράγματι, ἀδελφοί μου, «τί γάρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώση ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;», λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ ἀγία καί θεόπνευστος Γραφή εἶναι ξεκάθαρη, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν ὑπαρξιν, δηλαδή τήν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ καί διὰ τοῦτο ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα καί τήν σφραγίδα τῆς τοῦ θεοῦ δημιουργίας. Ἐπὶ πλέον δέ ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ εὐρίσκεται ἐντός τοῦ ἀνθρώπου, δηλονότι ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὑπό τοῦ πάλαι Ἀδάμ καί τῆς ἁμαρτίας ἀμαυρωθεῖσα ἡμῶν ψυχή τώρα πλέον ἔχει ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τήν δύναμιν καί τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, διότι Νέος Ἀδάμ, ὁ θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τοῦτο ἐλήλυθε ἵνα ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τόν θάνατον τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς. Τοῦτο ἀκριβῶς καταγγέλλει τόσον ὁ τόπος τῆς Σταυρώσεως, τοῦ Γολγοθᾶ δηλαδή ὁ τόπος τῆς ἀπολυτρώσεως ἡμῶν ὅσο καί ὁ Πανάγιος καί Ζωηφόρος Τάφος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν. Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ Τόποι, τά Πανάγια ταῦτα σεβάσματα εὐαγγελίζονται τήν ἀξίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου

Ἀξία, ἡ ὁποία ὄντως οὐδέν ἀντάλλαγμα εὐρίσκει.

Δεῦτε λοιπόν μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός... βλέπε οὖν ψυχή μου, μή τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τῆς Βασιλείας τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ἔξω κλεισθῇς, ἀλλά ἀνάνηψον κράζουσα: Ἅγιος, Ἅγιος Ἅγιος εἰ ὁ θεός, διὰ τῆς θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/WiQdUgesIA0>

